

18 – Istria distrik

Istria County er Kroatiens vestligste amt, som omfatter den største del af Istrien- halvøen (2.820 km² ud af 3.160 km², eller 89 %).

Administrative centre i amtet er [Pazin](#), [Pula](#) og [Poreč](#).

Istrien County er den mest fremtrædende italiensktalende del af Kroatien.

Hulerne nær Pula, *Šandalja* og *Roumalds hule*, huser arkæologiske stenalderrester.

Mindre ældgamle stenaldersteder, fra perioden mellem 6000 og 2000 f.Kr., findes også i området. Mere end 400 steder er klassificeret som genstande fra bronzealderen (1800-1000 f.Kr.). Talrige fund, herunder våben, værktøj og smykker, som er fra den tidligere jernæra omkring begyndelsen af den almindelige æra findes i området.

Den Istriske halvø var kendt af romerne som *terra magica*. Dens navn er afledt af Histri, en illyrisk stamme, som ifølge geografen Strabo boede i regionen.

Romerne beskrev dem som pirater, der var svære at erobre på grund af vanskeligheden ved at navigere i territoriet. Efter to militære kampagner underkuede romerske legioner dem endelig i 177 f.Kr.

Med det vestromerske imperiums fald i 476 blev Istrien erobret af goterne og derefter af byzantinerne. Under byzantinsk styre blev det kort styret af avarer. Istrien blev annekteret af langobarderne i 751, af avarerne i 774, af frankerne under Karl den Stores regeringstid i 789, og successivt kontrolleret af forskellige hertuger (Kärnten, Merano, Bayern). Senere blev det drevet af patriarkerne i Aquileia.

I 1267 annekterede Republikken Venedig den vestlige og sydlige kyst af halvøen Istrien på grund af den stærke tilstedeværelse af det autoktone italienske samfund. I denne periode blomstrede regionen. De større byer i Istrien blev genfødt under italiensk regering. Det var i dette halve årtusinde, at de udviklede sig arkitektonisk og kulturelt. Den østlige halvdel af Istrien blev administreret af habsburgerne og blev omtalt som "Imperial Istria" med hovedstad i Pisino.

I 1797, med Campo Formio-traktaten skrevet af Napoleon, overgik halvøen med hele Republikken Venedig til Habsburgerne i Østrig. Pressburg-traktaten i 1805 overdrog Istrien til Kongeriget Italien. Schönbrunn-traktaten i 1809 overførte Istrien til Frankrig.

I 1815 bekræftede Wienerkongressen Østrigs besiddelse af det nordlige Adriaterhav sammen med Istrien.

Regionale styreenheder blev dannet i Gorizia (Gorizia-amtet), Trieste (Istrien-området) og Rijeka (Pazin-amtet og Kvarnerbugten).

Fra 1849 blev de forenet i østrigske Littoral. Frihavnen i Trieste præsenterede en individuel guvernativ enhed uden for andre guvernative områder. Fra 1861 til 1918/1920 var sædet for et regionalt parlament i det østrig-ungarske imperium i Parenzo.

Efter 1. Verdenskrig blev Istrien ifølge fredstraktaten i Rapallo en del af Italien i 1920.

Fascisme og senere nazistisk besættelse spolerede ellers tolerante etniske forhold i området.

Efter Anden Verdenskrig blev Istrien tildelt Jugoslavien, og mange etniske italienere (istriske italienere) forlod i den Istrien-Dalmatiske udvandring.

Med det kommunistiske Jugoslaviens sammenbrud blev Istrien en del af et selvstændigt Kroatien, og regionen så ingen kampe i den efterfølgende krig.

I dag er det en af de mest økonomisk udviklede dele af Kroatien. I øjeblikket beder nogle mennesker om en højere grad af autonomi for amtet. Dette er kendt som *istrianisme*.

Dens kystlinje er 445 km lang med øer, der udgør 539,9 km. En mindre del af Istrien hører også til Primorje-Gorski Kotar-amtet i Kroatien.

Regionen spejler Venedig - bugten over Adriaterhavet og Quarnaro-bugten og ligger ikke langt fra de julianske alper. Det vestligste punkt er ved Savudrija, mens det sydligste er nær Premantura, på det lokale forbjerg Kamenjak.

Terrænet består af et kalkstensplateau, hvoraf meget mangler vand på grund af sin karst-topografi.

Den nordøstlige del er en forlængelse af De [Dinariske Alper](#). Det højeste punkt er *Vojak* på [Učka - bjerget](#) 1.401 m over havets overflade, og der er en anden række af bjerge, [Čičarija](#).

Der er såkaldte "bijela", "siva" og "crvena" Istra (hvid, grå og rød Istrien). Hvide Istrien er omkring bjergtoppene, Grå Istrien er de frugtbare indre lande, mens Røde Istrien er de blodrøde malede landområder i [terra rossa](#) eller "crljenica" nær kysten.

Steder som *Baredine-grotten* nær Poreč, den underjordiske flod Pazinčica og Karst Pazin-graven (Pazinska jama) nær Pazin er geologiske attraktioner.

[Limski Kanal](#) er den eneste struktur, der ligner en [fjord](#) på det europæiske kontinent uden for Skandinavien (selvom det faktisk ikke er en fjord, men en ria).

Stenbruddet nær Rovinj er designet til at studere geologi. Den længste flod, Mirna, er kun 32 km lang, og dens munding er nær Novigrad. Andre floder, der passerer gennem Istrien, omfatter *Dragonja-floden* og Raša-floden .

De kontinentale sletter og dale bruges primært til landbrug, såsom dyrkning af korn og grøntsager. Tættere på havet bruges røde lande til dyrkning af druer, vin, oliven og figer. Landbrug og produktion af økologiske fødevarer, olivenhaverne og produktion af kvalitetsvine er i fokus for Istriens landbrugssektor.

Kystlinjen og de nærliggende øer er rige på maquis buskads (for det meste steneg og jordbærtræ). Skove, for det meste ege- og fyrretræer, dækker en tredjedel af territoriet.

Nationalparken Brijuni og [naturparken Učka](#) er velkendte naturreservater og lovligt beskyttede landskaber.

Denne bjergkæde føder floderne og søerne fra det østlige Istrien til Raša-floden på halvøen *Labinština* .

Andre interessante lokaliteter er Lim-bugten, skoven nær Motovun, parkskovene *Zlatni Rt* og *Šijana* nær Pula, det beskyttede landskab *Kamenjak* i den yderste sydlige del af Istrien og reservatet Palud med en ornitologi nær Rovinj.

Brijuni- [øgruppen](#) er et interessant levested for omkring 680 plantearter og også dekoreret af den mest forskelligartede vegetation og olivenlunde.

Beskyttet mod nord af Alpernes bjergkæde samt det indre højland. Klimaet er middelhavs-klima og meget behageligt med den højeste lufttemperatur i gennemsnit 24°C i august.

Den laveste lufttemperatur er i gennemsnit 5°C i januar. Somrene er normalt varme om dagen og køligere nær aftenen, selvom mærkelige hedebløgemønstre er almindelige.

Vejret spænder fra fugtigt til tørt med over 10 timers solskin dagligt. Primært er der meget fugt i luften, især i kystbyerne Istra som Poreč, Vrsar, Rovinj, Pula og andre.

Temperaturer over 10°C holder i mere end 240 dage om året. Overdreven varme (over 30°C) varer højest i tre uger. På trods af at lufttemperaturerne er lavere end dem i Dalmatien, er Adriaterhavet varmere og når op til 26°C i august, koldest i marts (9-11°C), mens frysning selv i små lavvandede bugter er ret sjælden.

Der er to slags vinde - [Bora](#) bringer koldt og klart vejr fra nord om vintre, og den sydlige [jugo](#) bringer regn om sommeren. Maestralen er en sommerbrise, der blæser fra indlandet til havet. Saltindholdet i havvandet er 0,37%.

Ifølge folketællingen i 2011 er den samlede befolkning i Istria County 208.055, hvilket svarer til 4,85 procent af hele Kroatiens befolkning. Befolkningstætheden er 73 indbyggere per km² med en gennemsnitsalder på 43 år.

Istria-amtet er administrativt opdelt i 41 lokale regeringsenheder - 10 af disse er officielt udpeget som byer og 31 er stort set landkommuner. Mere end 70 procent af amtets befolkning bor i disse ti byområder som er beskrevet her.

Hvis du vil gå hurtigt til beskrivelse af de enkelte byer, kan du trykke på linkene herunder.

- [Pula](#) (57.460)
- [Poreč](#) (16.696)
- [Rovinj](#) (14.294)
- [Umag](#) (13.467)
- [Labin](#) (11.642)
- [Pazin](#) (8.638)
- [Buzet](#) (6.133)
- [Vodnjan](#) (6.119)
- [Buje](#) (5.182)
- [Novigrad](#) (4.345)

Byen Pula

Pula også kendt som Pola, er den største by i Istrien Amt, og den syvende største by i landet, beliggende på den sydlige spids af Istrien halvøen, med en befolkning på 52.411 i 2021.

Byen er kendt for sine mange gamle romerske bygninger, hvoraf den mest berømte er [Pula Arena](#), et af de bedst bevarede [romerske amfiteatre](#).

Byen har en lang tradition for vinfremstilling, fiskeri, skibsbygning og turisme. Det var det administrative centrum i Istrien fra oldtidens romertid, indtil det blev afløst af Pazin i 1991.

Efter krigen forlod de istriske italienere i Pula Jugoslavien mod Italien (istisk-dalmatisk udvandring).

I to år efter 1945 blev Pola administreret af den allierede militærregering for besatte områder (AMG).

Pola dannede en enklave i det sydlige Istrien, der var besat af Jugoslavien siden 1945 med hjælp fra Churchill. AMG blev besat af et kompagni fra USA's 351. infanteri og en britisk bataljon fra 24. gardebrigade.

Istrien blev opdelt i besættelseszoner, indtil regionen blev officielt forenet med Den Socialistiske Føderative Republik Jugoslavien den 15. september 1947 i henhold til Paris-fredsftalerne.

Byen blev en del af Den Socialistiske Republik Kroatien, en føderal stat inden for Jugoslavien, efter ratificeringen af Paris-fredstraktaterne den 15. september 1947 - som også skabte det frie territorium Trieste.

Oprindeligt bestod Polas befolkning på 45.000 stort set af etniske italienere. Men mellem december 1946 og september 1947 flygtede langt de fleste italienere til Italien. Efterfølgende blev byens kroatisk navn, Pula, det officielle navn. I dag er byen Pola eller Pula officielt tosproget, kroatisk og italiensk, derfor er både Pula og Pola officielle navne.

Siden Jugoslaviens sammenbrud i 1991 har Pula været en del af Republikken Kroatien.

Byen ligger på og under syv bakker på den indre del af en bred kløft og en naturligt velbeskyttet havn. Dybden er op til 38 m mod nordvest med to indgange, en fra havet og en gennem Fažana-kanalen.

I dag udgør Pulas geografiske område 5.165 ha, 4.159 ha på land og 1.015 ha til søs, afgrænset fra nord af øerne Sv. Jerolim og Kozada, byområder Štinjan/Stignano, Veli Vrh/Monte Grande og Sianna med sin 'Kaiserwald' skov. Fra det østlige område Monteserpo, Valmade, Busoler og Valdebek og fra syd med det gamle gasværk, handelshavnen Veruda og øen Veruda; og fra vest Verudela, Lungomare og Musil.

Beskyttet fra nord af bjergkæden Alperne samt det indre højland, er klimaet fugtigt subtropisk, med den højeste lufttemperatur i gennemsnit 23°C i juli og august og laveste gennemsnit 6°C, i januar og februar. Somrene er normalt ret varme, selvom nogle mærkelige hedebløgemønstre også er almindelige.

Normalt er der fugtigt. Temperaturer over 10°C varer i mere end 240 dage om året. Der er to forskellige slags vinde her - [bora](#) bringer koldt og klart vejr fra nord om vinteren, og det sydlige [Sirocco](#) bringer regn om sommeren. '[Maestral](#)' er en sommerbrise, der blæser fra det indre til havet.

Ligesom resten af regionen er Pula kendt for sit milde klima og tamme hav med et gennemsnit af solrige dage på 2.316 timer om året eller 6,3 timer om dagen, med en gennemsnitlig lufttemperatur på 13,7°C og 6,1°C i februar til 26,4°C i juli og august og havtemperatur fra 7°C til 26°.

Pula er den største by i Istrien Amt, med et storbyområde på 90.000 mennesker.

Selve byen har 57.460 indbyggere (folketælling 2011) mens hovedstadsområdet omfatter [Barban / Barbana](#) (2.802 indbyggere), Fažana / Fasana (3.050 indbyggere), [Ližnjan](#) / Lisignano (2.945 indbyggere), [Marčana](#) / Marzana (3.903 indbyggere), [Medulin / Medolino](#) (6.004 indbyggere), [Svetvinčenat](#) / Sanvicenti (2.218 indbyggere) og [Vodnjan](#) / Dignano (5.651 indbyggere). Dens befolkningstæthed er 1.093.27 / km², hvilket rangerer Pula som den femte i Kroatien.

Byen er bedst kendt for sine mange overlevende gamle romerske bygninger, hvoraf den mest berømte er dens [amfiteater](#) fra det 1. århundrede, som er blandt de seks største overlevende romerske arenaer i verden, og lokalt kendt som [Arena](#).

Dette er et af de bedst bevarede amfiteatre fra antikken og er stadig i brug i dag under sommerens filmfestivaler. Under anden verdenskrig og den italienske fascistiske administration, var der forsøg på at demontere arenaen og flytte den til det italienske fastland, som hurtigt blev opgivet på grund af de involverede omkostninger.

To andre bemærkelsesværdige og velbevarede gamle romerske strukturer er [triumfbuen](#) fra det 1. århundrede e.Kr., [Sergii-buen](#) og Augustus-templet, bygget i det 1. århundrede e.Kr. bygget på forummet under den romerske kejser [Augustus](#) regeringstid.

Twin Gates ([Porta Gemina](#)) er en af de få tilbageværende porte, efter at bymurene blev revet ned i begyndelsen af det 19. århundrede. Det stammer fra midten af det 2. århundrede og er statuer en tidligere port. Den består af to buer, søjler, en almindelig arkitrave og en dekoreret frise. Tæt ved er et par rester af den gamle bymur.

Porten til Hercules stammer fra det 1. århundrede. Øverst på den ene bue kan man se Hercules skæggede hoved, udkåret i høj relief, og hans kølle på den tilstødende voussoir.

En beskadiget indskrift, tæt på klubben, indeholder navnene på Lucius Calpurnius Piso og Gaius Cassius Longinus, der blev betroet af det romerske senat at grundlægge en koloni på stedet for Pula. Det kan således udledes, at Pula blev grundlagt mellem 47 og 44 f.Kr.

Augustan Forum blev bygget i det 1. århundrede f.Kr., tæt på havet. I romertiden var det omgivet af templer af Jupiter, Juno og Minerva. Dette romerske kommercielle og administrative centrum af byen forblev hovedtorvet i klassisk og middelalderlig Pula.

Det er stadig det vigtigste administrative og lovgivningsmæssige centrum i byen. Augustus tempel er stadig bevaret i dag. En del af bagvæggen i Juno-templet blev integreret i det kommunale palads i det 13. århundrede.

To romerske teatre har modstået tidens hærgen. Den mindre (diameter ca. 50 m; 2. århundrede e.Kr.) nær centrum, den større (diameter ca. 100 m; 1. århundrede e.Kr.) i den sydlige udkant af byen.

Byens gamle bydel med smalle gader, foret med middelalderlige og renæssancebygninger, er stadig overflade med gamle romerske brosten.

Det byzantinske kapel [Santa Maria del Canneto](#) (eller St. Mary Formosa) blev bygget i det 6. århundrede (før 546) i form af et græsk kors, der lignede kirkerne i Ravenna.

Det blev bygget af Maximianus af Ravenna, dengang diakon, men senere ærkebiskop af Ravenna. Det var sammen med et andet kapel en del af et benediktinerkloster, der blev revet ned i det 16. århundrede.

Gulvene og væggene er dekoreret med mosaikker fra det 6. århundrede. Udsmykningen har en vis lighed med [Mausoleet i Galla Placidia](#) i [Ravenna](#). Muren over døren indeholder et byzantinsk udkåret stenpanel. Vægmalerierne fra det 15. århundrede kan være restaureringer af tidlige kristne malerier. Da venetianerne plyndrede Pula i 1605, fjernede de mange skatte fra dette kapel til Venedig, herunder de fire søjler af orientalsk alabast, der står bag højalteret i Markuskirken.

Katedralen for antagelsen af den hellige jomfru Maria blev bygget i det 6. århundrede, da Pula blev sæde for et bispedømme, over resterne over det oprindelige sted, hvor de kristne plejede at samles og bede i romertiden. Det blev udvidet i det 10. århundrede.

Efter ødelæggelsen af genovesiske og venetianske angreb blev det næsten fuldstændig genopbygget i det 15. århundrede. Det fik sin nuværende form, da en senrenæssancefacade blev tilføjet i begyndelsen af det 16. århundrede. Kirken bevarer stadig flere romanske og byzantinske tegn, såsom nogle dele af væggene (fra det 4. århundrede), et par af de oprindelige søjlehovedstæder og skibets øverste vinduer.

I alterområdet og i rummet mod syd kan man stadig se fragmenter af mosaikker fra det 5. eller 6. århundrede med mindeindskrifter fra tilbedere, der betalte for mosaikkerne.

Vinduerne i gangene gennemgik genopbygning i gotisk stil efter en brand i 1242. Klokketårnet foran kirken blev bygget mellem 1671 og 1707 med sten fra amfiteatret. Der plejede også at stå et dåbskapel fra det 5. århundrede foran kirken, men det blev revet ned i 1885.

Den ortodokse kirke St. Nicholas med sin Ravenna-stil polygonale apsis, stammer oprindeligt fra det 6. århundrede, men blev delvist genopbygget i det 10. århundrede.

I 1583 blev det tildelt det ortodokse samfund i Pula, hovedsageligt indvandrere fra Cypern og Nauplion. Kirken ejer flere ikoner fra det 15. og 16. århundrede og en ikonostase fra de græske kunstnere Tomios Batos fra det 18. århundrede.

Det stjerneformede slot med fire bastioner ligger på toppen af den centrale bakke i den gamle by. Det blev bygget over resterne af det romerske capitolium af venetianerne i det 17. århundrede efter planerne fra den franske militærarkitekt Antoine de Ville.

Siden 1961 huser det nu det historiske museum i Istrien. Tæt ved, på de nordøstlige skråninger, kan man se resterne af et teater fra det 2. århundrede.

Kirken St. Francis stammer fra slutningen af det 13. århundrede. Det blev bygget i 1314 i sen romansk stil med gotiske tilføjelser som rosenvinduet.

Kirken består af et enkelt skib med tre apsisser. Et usædvanligt træk ved denne kirke er den dobbelte prædikestol, hvor den ene del rager ud på gaden.

En polyptych af træ fra det 15. århundrede fra en emiliansk kunstner pryder alteret. Vestportalen er dekoreret med skalmotiver og et rosenvindue. Det tilstødende kloster stammer fra det 14. århundrede. Klostrene viser nogle antikke romerske genstande.

Det *arkæologiske museum* i Istrien ligger i parken på et lavere niveau end det romerske teater og tæt på Twin Gates.

Dens samling blev startet af Marshall Marmont i august 1802, da han indsamlede stenmonumenterne fra Augustus tempel.

Det nuværende museum blev åbnet i 1949. Det viser skatte fra Pula og omgivelser fra forhistorien indtil middelalderen.

Bygningen blev bygget under østrig-ungarsk styre og var den tidligere k.u.k. *Statsgymnasium*, det østrigske gymnasium.

Aquarium Pula er det største akvarium i Kroatien, beliggende i den østrig-ungarske fæstning Verudela, som blev bygget i 1886 på halvøen 3 km fra centrum af byen Pula.

Omdannelse af fæstningen til akvariet har været i gang siden 2002. Installationen omfatter omkring 60 tanke i stueetagen, voldgraven og første sal i fæstningen.

I et område på ca. 2.000 m² kan besøgende se indbyggere i det nordlige og sydlige Adriaterhav, tropiske marine og ferskvandsfisk og med repræsentanter for europæiske floder og søer. Fra fortets tag kan besøgende se hele byen Pula. Det er også muligt at se det første havskildpadderedningscenter i Kroatien.

Fort Bourguignon er en af mange fæstninger i Pula, som det østrigske imperium rejste for at beskytte havnen for sin flåde.

Nesactium er en gammel bakkefort bosættelse, som anses for at være den ældste bymæssige bosættelse i Istrien.

Byen ligger ca. 10 km nord for Pula, ved siden af Valtura og Pula Lufthavn. Selve stedet ligger over Budava-bugten, og det er godt beskyttet af sine stejle bakker.

Nesactium nævnes først som den vigtigste bosættelse af Histri, de ældste mennesker på halvøen, som var eponym for Istrien.

Livy var den første, der nævnte Nesactium, og alteret dedikeret til kejser Gordian fra det 3. århundrede, hvor "Res Republica Nesactiensium" nævnes, bekræftede den faktiske eksistens af denne by. Søgningen efter byen er begyndt i 1900, da Pietro Kandler først sammensatte toponymet Vizače med det gamle Nesactium.

Som et resultat af sin rige politiske historie er Pula en by med en kulturel blanding af mennesker og sprog fra Middelhavet og Centraleuropa, gammel og moderne.

Pulas arkitektur afspejler disse lag af historie. Beboere er almindeligt flydende i både kroatisk og italiensk, men også på fremmedsprog som tysk og engelsk.

Fra 30. oktober 1904 til marts 1905 underviste den irske forfatter James Joyce i engelsk på Berlitzskolen. Hans elever var hovedsageligt østrig-ungarske flådeofficerer, der var stationeret på flådeværftet. Mens han var i Pula, organiserede han den lokale trykning af sit broadsheet *The Holy Office*, som satiriserede både William Butler Yeats og George William Russell.

Pulas omgivende naturlige miljø, landskab og det turkise vand i Adriaterhavet har gjort byen til et populært sommerferiemål.

Perlen i nærheden er Brioni-øen eller Brijuni [nationalpark](#) besøgt af adskillige verdensledere, da det var Josip Broz Titos sommerresidens.

Romerske villaer og templer ligger stadig begravet blandt marker og langs kysten af de snesevis af omkringliggende fisker- og landbrugsbyer.

De kystnære farvande tilbyder strande, fiskeri, vragdyk til gamle romerske kabysser og krigsskibe fra første verdenskrig, klippedykning og sejlads til uspolerede bugter og øer store og små.

Pula er slutpunktet på EuroVelo 9-cykelruten, der går fra Gdańsk ved Østersøen gennem Polen, Tjekkiet, Østrig, Slovenien og Kroatien.

Det er muligt at spore dinosaurfodspor på de nærliggende kyster. Visse vigtigere fund er gjort på et ukendt sted nær Bale.

Pula havde et elektrisk sporvognssystem i begyndelsen af det 20. århundrede. Det blev bygget i 1904 som en del af Pulas økonomiske crescendo under det østrig-ungarske styre. Efter første verdenskrig, under det fascistiske styre, faldt behovet for sporvognstransport, og det blev endelig demonteret i 1934.

Pula Bus Terminus / Terminal er det vigtigste knudepunkt for Istrien og ligger i udkanten af byen lige vest for amfiteatret. Derfra er en fremragende service til en bred vifte af lokale, indenlandske og internationale steder tilgængelige hele året. Flere busselskaber opererer fra denne endestation, herunder den lokale service, der drives af Pulapromet. Der er også en garanteret direkte linje fra Pula til Trieste / Venedig, især i forår / sommertid.

Passagerfærger opererer også fra havneområdet til nærliggende øer, og også til Venedig og Trieste i Italien fra juni til september.

Byen Poreč

Poreč er en by og kommune på vestkysten af den istriske halvø i Istrien Amt. Dens største vartegn er den eufrasiske basilika fra det 6. århundrede, som blev udpeget til UNESCOs [verdensarvsliste](#) i 1997.

Byen er næsten 2.000 år gammel, og ligger omkring en havn beskyttet mod havet af den lille ø Sveti Nikola/San Nicola (Saint Nicholas).

Dens befolkning på ca. 12.000 bor hovedsagelig i udkanten, mens det bredere Poreč-område har en befolkning på ca. 16.600 indbyggere.

Det kommunale område dækker 142 kvadratkilometer, med den 37 kilometer lange kystlinje, der strækker sig fra [Mirna-floden](#) nær [Novigrad](#) (Cittanova) til [Funtana](#) (Fontane) og [Vrsar](#) (Orsera) i syd.

Lige siden 1970'erne har kysten af Poreč og nabolandet [Rovinj \(Rovigno\)](#) været det mest besøgte turistmål i Kroatien.

Befolkningen blev decimeret af pest i slutningen af det 16. og begyndelsen af det 17. århundrede.

Efter den venetianske republik faldt kom Parenzo under det habsburgske monarkis suverænit.

Mellem 1805 og 1814 var Parenzo en del af Napoleons kongerige Italien og derefter af de illyriske provinser, nominelt en del af det første franske imperium.

Efter denne periode blev det igen annekteret af Habsburgerne, med monarkiet reorganiseret i det østrigske imperium. I 1844 blev der etableret en dampskibsforbindelse mellem Parenzo og Trieste.

I 1861 blev Parenzo under østrigsk littoral sæde for det regionale parlament med skoler, administrative og retslige kontorer og andre tjenester.

I løbet af denne tid blev det langsomt et skibsbygningscenter. Det blev også et populært turiststed for det østrig-ungarske aristokrati.

Mellem 1902 og 1935 forbandt Parenzana, en smalsporet jernbanelinje, byen med Trieste.

Efter 1918 blev det en del af Kongeriget Italien. I 1944 blev byen bombet af de allierede 34 gange og beskadigede 75% af byen.

I 1947, to år efter Anden Verdenskrig, blev det besat af Jugoslavien, og byens navn blev ændret til Poreč. Den italienske befolkning forlod byen og blev erstattet af slaviske folk fra forskellige regioner i Jugoslavien.

Fra 1945 til 1991 var Poreč en by i Kroatien, dengang en del af Den Socialistiske Føderative Republik Jugoslavien.

I 1991 blev Kroatien en selvstændig stat. I dag bruges byens italienske navn (*Parenzo*) også i en officiel egenskab.

Beliggende på Istriens vestkyst og afkølet af havbriser, er det lokale klima relativt mildt og fri for undertrykkende sommervarme. Juli måned er den varmeste med en maksimal lufttemperatur på 30°C under forhold med lav luftfugtighed, mens januar er den koldeste med et gennemsnit på 6°C.

Der er mere end 2.400 solskinstimer om året, i gennemsnit mere end 10 solskinstimer i sommerdagene. Havtemperaturer kan nå 28°C, højere end man kunne forvente sammenlignet med kysten i det sydlige Kroatien, hvor lufttemperaturerne er højere.

Den gennemsnitlige årlige nedbør på 920 mm er mere eller mindre ligeligt fordelt over hele året, selvom juli og august er meget tørre.

Vinde her er [Bora](#), der bringer det kolde, klare vejr fra nord om vinteren, og [Jugo](#), en varm sydlig vind, der bringer regn. Sommerbrisen, der blæser fra havet til landet, kaldes [Maestral](#).

[Lim Bay](#) er en 12 km lang [flodmunding](#) med aspektet af en smal kanal, skabt af floden [Pazinčica](#) ved at erodere jorden på vej til Adriaterhavet. Kvarts stenblokke findes lejlighedsvis her, udsat af havet

Landskabet er rigt på middelhavsvegetation med fyrreskove og grønne buske, mest af holmeg og [jorbærtræ](#).

I generationer er det frugtbare blodrøde land (*crljenica*) blevet brugt til landbrug, med korn, frugtplantager, olivenlunde og grøntsager som de vigtigste afgrøder.

I dag er produktionen af økologiske fødevarer betydelig, herunder oliven, druer og populære vine som [Malvazija](#), [Borgonja](#), [Merlot](#), [Pinot](#), [Cabernet Sauvignon](#) og [Teran](#).

Vejtrafik er den primære transportform. Poreč er godt forbundet med resten af Istrien og med større byer som Trieste, Rijeka (Fiume), Ljubljana og Zagreb.

Den nærmeste kommercielle lufthavn er i Pula (Pola).

Søtrafikken er mindre vigtig i dag, end den var i tidligere århundreder. I disse dage bruges det primært til turistudflugter. Den nærmeste jernbanestation er i [Pazin](#) (Pisino), som er sæde for Istrien County lokale myndighed. Mellem 1902 og 1937 forbandt Parenzana, en smalsporet jernbanelinje, byen med Trieste.

Traditionelt har økonomiske aktiviteter altid været forbundet med land og hav. Den eneste betydelige industri i området er fødevarerforarbejdning, men Kroatiens fortsatte integration i den bredere europæiske økonomi har ført til, at Poreč oplever vækst i sine handels-, finans- og kommunikationssektorer. Den primære indtægtskilde er dog turisme.

Ejendomspriserne er meget høje på grund af byens førsteklases beliggenhed.

Ifølge folketællingen i 2011 er de vigtigste etniske grupper i Poreč kroater (74,8%), italienerne (3,2%), serbere (3,4%), albanere (2,7%) og bosniakker (1,95%).

Også en del af parentianerne indsendte valget "regionalt" uanset deres italienske eller kroatisk oprindelse. I almindelig brug tales italiensk af 15% af lokalbefolkningen.

Ifølge folketællingen i 2011 er der 9.790 indbyggere i byen Poreč, og med alle bosættelser inkluderet, har Poreč kommune i alt 16.696 indbyggere.

Byplanen viser stadig den gamle romerske [Castrum-struktur](#).

Hovedgaderne er *Decumanus* og *Cardo Maximus*, der stadig er bevaret i deres oprindelige former. *Marafor* er en romersk plads med to templer knyttet. En af dem, opført i det første århundrede e.Kr., og er dedikeret til den romerske gud Neptun. Dens dimensioner er 30 x 11 m

Et par huse fra den romanske periode er bevaret, og smukke venetianske gotiske paladser kan ses her. Oprindeligt en gotisk franciskansk kirke bygget i det 13. århundrede, blev hallen 'Dieta Istriana' ombygget i barokstil i det 18. århundrede.

Den [Eufraisiske Basilika](#), genopbygget i det 6. århundrede under det byzantinske imperium og biskop Euphrasius, er det vigtigste historiske sted i Parenzo. Det er et beskyttet verdensarvssted, og udpeget af UNESCO i 1997. Mellem det 12. og 19. århundrede havde byen defensive mure, som den bedre kendte Dubrovnik stadig har i dag.

Porec har også en af de mindste gader i Europa Ulica Stjepana Konzula Istranina.

I 1844 åbnede det østrigske Lloyd dampskibsselskab en turistlinje, der anløb Parenzo. Den første turistguide, der beskrev og skildrede byen, blev trykt allerede i 1845. Det ældste hotel er Rivieraen, bygget i 1910. Senere kom Parentino og andre.

I dag er turistinfrastrukturen bevidst spredt langs den 37 km lange kystlinje mellem Mirna-flo-den og den dybe Lim-dal.

Syd er vært for selvstændige centre som Plava Laguna ("Blue Lagoon"), Zelena Laguna ("Green Lagoon"), Bijela Uvala ("White Cove") og Brulo. Mod nord er spejlingscentre Materada, Červar Porat, Ulika og Lanterna. I højsæsonen kan områdets midlertidige befolkning overstige 23.120.

Porečs arv kan ses i det historiske centrum, i museer og gallerier, der er vært i huse og paladser, mange af dem stadig private hjem, som de har været i århundreder.

I lavsæsonen besøger weekendbesøgende fra Kroatien, Slovenien, Østrig og Italien området.

Byen Rovinj

Rovinj er en by i Kroatien beliggende ved det nordlige Adriaterhav med en befolkning på 14.294 (2011).

Beliggende på den vestlige kyst af Istrien-halvøen, er det et populært turiststed og en aktiv fiskerihavn.

[Istriot](#), et [romansk sprog](#), der engang blev talt bredt i denne del af Istrien, tales stadig af nogle af beboerne. Byen er officielt tosproget, kroatisk og italiensk, derfor er begge bynavne officielle og lige.

Rovinj/Rovigno var allerede en bosættelse af venetianske eller illyriske stammer, før de blev fanget af romerne, der kaldte det Arupinium eller *Mons Rubineus* og senere *Ruginium* og *Ruvinium*.

Byen er bygget på en ø tæt på kysten, hvor den blev forbundet med fastlandet meget senere, i 1763, ved at udfylde kanalen.

Rovinj/Rovigno blev til sidst indlemmet i det byzantinske rige og blev senere en del af eksarkatet Ravenna i det 6. århundrede, før det blev overtaget af Frankeriget i 788.

I de følgende århundreder blev det styret af en række feudale herrer, og i 1209 blev det erhvervet af patriarkatet i Aquileia under Wolfger von Erla.

Fra 1283 til 1797 var Rovinj en af de vigtigste byer i Istrien styret af Republikken Venedig. I denne periode blev der bygget tre byporte, og Rovinj/Rovigno blev befæstet med to rækker forsvarsmure, hvis rester stadig kan ses i dag.

I nærheden af Rovinj / Rovigno-molen kan man finde en af de gamle byporte, [Balbi's Arch](#), der stammer fra 1680, og et urtårn i senrenæssancen. Den første bystatus blev proklameret i 1531.

Efter Venedigs fald i 1797 og det efterfølgende Napoleons mellemspill blev Rovinj/Rovigno en del af det østrigske imperium, som varede indtil første verdenskrig.

Ifølge den sidste østrigske folketælling i 1911 var 97,8% af befolkningen italiensktalende.

Det tilhørte derefter Italien fra 1918 til 1947, da det blev afstået til Jugoslavien som en del af Kroatien. Det oprindelige bynavn Rovigno blev derefter ændret til Rovinj. I efterkrigstiden forlod mange italienske indbyggere Rovinj, hvilket førte til betydelige ændringer i byens demografiske struktur.

Efter Kroatiens uafhængighed i 1991 blev byen et af de vigtigste centre i Istrien Amt, en administrativ enhed, der omfatter det meste af Istrien. Rovinj/Rovigno er i dag den tredje mest folkerige by i amtet, bag Pula og Poreč.

Rovinj/Rovigno er en af ni bosættelser, der officielt er udpeget som byer i Istrien Amt.

Den har et fugtigt subtropisk klima, med en gennemsnitstemperatur på 4,8° C i januar og 22,3° C i juli.

Den gennemsnitlige årlige temperatur er 13,4°C. Havtemperaturen er mere end 20°C fra midten af juni til september. Den gennemsnitlige årlige havtemperatur er 16,6°C

Fra maj til september har Rovinj mere end 10 solskinstimer om dagen. Nedbøren er i gennemsnit 941 mm om året, og den gennemsnitlige luftfugtighed er 72 procent.

Oprindeligt var halvøen, hvor byen ligger, en ø, adskilt fra fastlandet af en kanal. Sidstnævnte blev udfyldt i 1763. Rovinj/Rovigno Øhav omfatter 22 holme.

Den vigtigste økonomiske aktivitet i Rovinj er turisme, og i højsæsonen (maj-september) arbejder dens barer, restauranter og kunstgallerier i mange timer, mens der arbejdes begrænset uden for sæsonen.

Det travleste område er centrum af Rovinj, der strækker sig fra hovedbusstationen mod den gamle bydel, hvor de fleste barer og klubber er placeret.

Byens vigtigste centrale hovedfærdselsåre er gågaden Carrera Street, med mange uafhængige butikker og kunstgallerier. Et landmandsmarked ligger i udkanten af den historiske del af byen, nær Valdibora-pladsen.

Ifølge data indsamlet af Istrien Tourist Board er Rovinj det næststørste turistmål i amtet med hensyn til overnatninger. De to nærmeste lufthavne er i [Pula/Pola](#) (Kroatien) og [Trieste](#) (Italien).

I sommersæsonen flyver lavprisselskaber som Ryanair direkte fra Vesteuropa til begge lufthavne. Easyjet flyver mellem byer i Storbritannien og Pula i sommermånederne.

Der er mange hoteller i selve byen, og senge er rigelige, men normalt overbooket i sommermånederne.

Indkvartering spænder fra private værelser eller lejligheder til bungalows, campingpladser og 2 til 5-stjernede hoteller.

Byen har også tre luksuriøse, 5-stjernede hoteller: Hotel Monte Mulini, Hotel Lone og Grand Park Hotel Rovinj, alle ejet af hotelgruppen Maistra.

Bortset fra hoteller på fastlandet er der også en håndfuld hoteller på små øer omkring Rovinj, som er forbundet med fastlandet med både, der går fra byens centrum til hotellet på øerne.

Et besøg i kirken St. Euphemia (afsluttet i 1736) er et absolut must. Dette er den største barokke bygning i Istrien. Bygget efter planer af den venetianske arkitekt Giovanni Dizzi, er klokketårnet på kirken en kopi af det ved Markuskirken i Venedig.

Med sine 61 meter er det den højeste kirke i Istrien. Tårnet har en statue af St. Euphemia, som er monteret, så den bevæger sig efter vindretning. Der er en spektakulær udsigt over hustagene i Rovinj og til de nærliggende øer fra toppen af klokketårnet.

Balbi-buen er fra 1680 og ligger på det sted, der engang var indgangen til Rovinj. Buen indeholder våbenskjoldet for den ædle Balbi-familie og Lion of Saint Mark, et symbol på det venetianske imperium.

Ulica Grisia er en af hovedfærdselsårerne gennem den gamle bydel. Det bliver meget travlt om sommeren, når der afholdes en udendørs kunsthøjsfestival.

Den gamle bydel i sig selv er et andet must see og en afspejling af, hvordan Rovinj var, da det hele var pakket på en overfyldt ø. De smalle, snoede, brostensbelagte gader, sammenfyldte huse og bygninger og maleriske pladser giver dig mulighed for at tilbringe en dejlig eftermiddag. Tag en langsom vandretur rundt, før du går mod havnen for at stoppe ved en café for en forfriskende drink.

Bymuseet på Trg M Tita nær havnen er hjemsted for forskellige arkæologiske fund og malerier og skulpturer.

Rovinj Aquarium er et af de ældste i Europa, der går tilbage til 1891. Det huser forskellige flora og fauna fra eksemplarer fra omkring Rovinj og Istrien farvande.

Herudover anbefales disse øvrige seværdigheder:

- [Monkodonja](#)
- Zlatni Rt Skovpark
- Rovinj-øerne og fastlandet. Disse naturlige seværdigheder er blevet beskrevet som "fremragende naturskønne vidundere" på grund af den uberørte skønhed i den indrykkede kystlinje og dens skove, der består af holmeg og alpine fyrretræer. Dette område "af enestående naturskønhed" strækker sig fra St. Ivan forbjerget til Barbariga, herunder alle Rovinj-øerne og fastlandet 500 meter fra kystlinjen. Rovinj-øhavet består af 19 øer
- [Limska Draga Fjord](#)
- [Paludmarsken og Due Sorelle-øerne – Due Sorelle](#) (Two Sisters) øerne er et redested for måger. På grund af sin tykke holmegeskov betragtes Gustinja-forbjerget som "et skovvegetationsreservat".

Det foretrukne transportmiddel til at komme rundt i Rovinj er i bil. Rovinj er godt forbundet med resten af Istrien og med større byer i regionen som Trieste, Venedig, Rijeka, Ljubljana og Zagreb.

Centrum af Rovinj, som omfatter den gamle bydel, er meget walkable og transport med cykel eller scooter er et foretrukket middel til at komme rundt for mange lokale.

De nærmeste kommercielle internationale lufthavne er Pula / Pola (20 miles), Trieste-Ronchi (70 miles) og Rijeka-Krk (80 miles). De nærmeste større internationale lufthavne er Venedig og Zagreb. Biludlejning er tilgængelig i hver af lufthavnene. I sommersæsonen er Venedig forbundet med Rovinj via en direkte færgelinje, der tager cirka 2,5 timer hver vej.

Rovinj betjenes af [Kanfanar](#) banegård (10 miles), som forbinder regionen med Rijeka / Fiume. Det foretrakkes dog at rejse med bus frem for at rejse med tog på grund af de begrænsede forbindelser og tidsplaner. Den vigtigste busstation ligger i den sydøstlige ende af Carrera Street.

Mellem 1876 og 1966 var Rovinj forbundet med [Kanfanar](#) via en sidelinje af Istriani-jernbanen, som blev lukket angiveligt på grund af tunge motoriseringsinvesteringer fra Jugoslavien. De fleste af sporene og stationerne, selvom de er blevet solgt af JZ, kan stadig ses.

Også i sommersæsonen er der en direkte højhastighedsfærgeforbindelse mellem Venedig og Rovinj. Højhastigheds ugentlige linjer til havnen i Ravenna og Cesenatico var også tilgængelige i sommersæsonen indtil 2012/13, da Emilia-Romagna lines, dets operatør, lukkede for insolvens.

Byen Umag

Umag er en kystby på Istrien.

Umag har en befolkning på 7.281, med en samlet kommunal befolkning på 13.467.

Som mange andre byer på Istrien har Umag en multi-etnisk befolkning. Kroater er på grund af mange italieneres udvandring efter Anden Verdenskrig i dag et absolut flertal med 59,6%, Italienerne 18,3%, serberne 3,8%, sloverne 2,2%, bosniakkerne 1,7%, albanerne 1,3% og de regionalt erklærede (som istriere) udgør de sidste 1,57%.

Ifølge folketællingen i 1921 talte 100% af befolkningen imidlertid italiensk.

Med den venetianske republik's fald kom Umag, ligesom hele den østlige Adriaterhavskyst, under Frankrigs styre indtil 1815, da den gik over til Østrig indtil 1918.

Med slutningen af første verdenskrig blev Istrien en del af Italien.

Efter Anden Verdenskrig resulterede opblussen af Trieste-kriserne i oprettelsen af det frie territorium Trieste, mens Umag blev en del af zone B styret af den jugoslaviske hær og til sidst blev en del af Kroatien inden for Jugoslavien i 1954.

Efter at Umag blev en del af Jugoslavien, var der en udvandring af mange italienere fra byen, som indtil da havde udgjort størstedelen af dens befolkning.

I 1993, med etableringen af det nye lokale styre, blev Umag en selvstændig kommune, og i 1997 blev tildelt status som by (*grad*).

Områdets naturlige træk har haft stor indflydelse på udviklingen af økonomien som helhed. Især Umags geografiske placering har sikret en intensiv og dynamisk vækst i turistindustrien efter Anden Verdenskrig, som har ekspanderet hurtigt lige siden.

De store vesteuropæiske markeders nærhed og de østeuropæiske landes stigende standard har begge tegnet sig for udvidelsen af denne økonomiske gren, som er tæt knyttet til andre økonomiske ressourcer i regionen, hvoraf den vigtigste er landbruget.

Den bedste frugtbare jord og den enorme agerjord i området har fremmet produktionen af traditionelle middelhavsafgrøder, der er til stede i regionen i tusinder af år, med særlig vægt på olivendyrkning og vindruedyrkning.

Sidstnævnte tegner sig for en succesrig vinfremstillingsindustri og de seneste års fremkomst af en række meget berømte lokale vinproducenter, der kan spores i Istriens vinkort.

Forbundet med landbruget er den hurtigt voksende turistgren agroturisme, som ikke kun har beriget turisttilbuddet, men også er forpligtet til at bevare de gamle verdensværdier i regionen.

Bortset fra det skal nævnes fødevarerfabrikken "[Podravka](#)" i Umag, hvor enorme mængder tomater forarbejdes. Faktisk startede fødevarerindustrien i Umag i begyndelsen af det 20. århundrede med åbningen af "Arrigoni" -fabrikken til pakning af fisk og tomater og opførelsen af en melmølle, forgængerer til nutidens bageri og kiksfabrik.

I dag er nye fabrikker vokset op i to industriområder (Ungarija og Kravljirt), som er forsynet med den nødvendige infrastruktur, der løbende genopbygges og udvides. Den økonomiske vækst i Umag er baseret på stimulering og støtte fra små og mellemstore virksomheder og etablering af forretningsområder.

Til dette formål har bymyndighederne afsat 355.200,00 kuna til programmet, der har til formål at stimulere væksten i landbruget og virksomhederne for 2002. Desuden er Umag det stiftende medlem af "Istarska razvojna agencija" IDA (Istrian Development Agency), med sæde i [Pula](#).

Umag på Istrien er den første by, du når, når du kommer fra Vesteuropa.

Umag er en by med omkring 13.000 indbyggere, som med omkring 45 km kystlinje og interessant bagland integrerer særlige træk i hele regionen og måske er den bedste introduktion til en anden oplevelse af Middelhavet.

Baglandet i Umag afslører smukke bakker med befæstninger, og der tilbydes storslået natur og fantastisk historie, overflod af autoktone landbrugsspecialiteter og venlige værter.

Havet i Umag er krystalklart og velegnet til svømning fra maj til oktober.

Byen Labin

Labin er en by på Istrien i det vestlige Kroatien med en bybefolkning på 5.806 (2021) og 10.424 i den større kommune (som også omfatter de små byer [Rabac](#) og [Vinež](#) samt en række mindre landsbyer).

Labin udviklede sig fra stedet for den romerske bosættelse Albona.

Dens navn går forud for den klassiske antik og er afledt af proto-indoeuropæisk.

Før og under den romerske besættelse var Albona en vigtig kommune. På en marmortavle læser vi den romerske indskrift, at under kejser Marco Iulio Severo Filippo gjorde den ædle kejser adelige prins Albona til en republik.

For at være en republik måtte den have to sluttede magistrater kaldet Duumviri og offentlige embedsmænd kaldet Aediles, der tog sig af offentlige bygninger og andre officielle opgaver.

Fra 1295 var det under hertugerne af Pazins styre, og fra 1381 befandt det sig under patriarkatet i Aquileia.

Fra 1420 til 1797 blev det regeret fra Republikken Venedig og tilhørte derefter det østrigske imperium indtil 1918, da det blev annekteret til Italien.

Labin, som en kroatisktalende by, var i lang tid centrum for Kroatiens største kulminedistrikt med fire miner, der opererede på højden af sin produktion.

I marts og april 1921 var byen skueplads for en minearbejderstrejke, der hurtigt voksede til et antifascistisk oprør, der blev anset for at være det første af sin art, og erklæringen om den kortvarige Labin-republik.

Minen i centrum af Labin lukkede i 1989. Det store, kulfyrede kraftværk i det nærliggende [Plomin](#) får nu importeret sit kul fra eksterne kilder, når minerne blev lukket.

Efter fredstraktaten med Italien, 1947, blev Labin, ligesom hele Istrien, annekteret til Jugoslavien.

Den berømte lutherske reformator Matthias Flacius Illyricus (3. marts 1520 - 11. marts 1575), blev født i Labin og en lille udstilling i det, der engang var hans hus, mindes dette. Desværre blev han på grund af modreformationen tvunget til at leve det meste af sit liv i eksil i Tyskland, hvor han blev den ubestridte leder af den konservative fløj af den lutherske bevægelse efter Luthers død. Hans vigtigste litterære arv var inden for bibelsk eksegesis.

Labinjenska Cakavica, er en af de mest interessante og ældste istriske dialekter, der tales i og omkring byen Labin. Det tilhører den nordlige chakaviske dialekt af den chakaviske sort af kroatisk. Det adskiller sig fra den sædvanlige Chakavian (med typisk pronomen "ča"), fordi den mangler de fleste palataler, med andre parallelle afvigelser kaldet "*tsakavisme*" (cakavizam).

I 2019 blev Labinjenska Cakavica ved kulturministeriets beslutning et beskyttet immaterielt kulturaktiv i Kroatien.

På bakken over Rabac sidder den gamle Labin, hvis gamle navn var Albona og allerede er nævnt i 285.

Matthias Flacius Illyricus' fødested, Martin Luthers "våbenkammerat", er i dag et kulturelt og administrativt center. Næppe andre steder er der en så charmerende blanding af arkitektur og kulturelle og historiske monumenter med mange studier og et strejf af ungdom, der mødes her, især om aftenen, i mange kaffebarer.

Langt fra Labin ligger Dubrova med sin skulpturpark - en udendørs forma viva med over 70 stenskulpturer.

Efter en tur gennem gyderne i den gamle bydel kan du besøge bymuseet med sin arkæologiske og etnografiske samling samt minedriftssamlingen med den trofaste kopi af en minetunnel, unik i sin art, i denne del af Europa.

Besøg den imponerende samling af Matthias Flacius Illyricus, se ind i studierne.

Fra Fortica kan du nyde den storslåede udsigt over Rabac, øen Cres og omgivelserne Labin.

Lokaliteten i dagens maleriske by Labin, som ligger på en 320 meter høj bakke og kun 3 kilometer fra havet, var allerede beboet 2000 år f.Kr. e.

Resterne af en sådan bakkebebyggelse (Castelliere) fra bronzealderen, Kunci, ligger i umiddelbar nærhed af Labin.

Dens gamle navn Albona eller Alvona er af keltisk-illyrisk oprindelse.

Byen blev sandsynligvis grundlagt af kelterne i det 4. århundrede f.Kr. på stedet for en forhistorisk slotsruin, selvom nogle historikere hævder, at byen blev befæstet af illyrierne allerede i det 11. århundrede f.Kr.

Navnet Albona betyder "by på bakken" på keltisk.

For sine indbyggere på det tidspunkt skrev Titus Livy, at de havde været pirater.

Efter flere sammenstød mellem lokalbefolkningen og romerne, som allerede var begyndt i det 3. århundrede f.Kr., faldt Labin under romersk styre i 177 f.Kr., og floden Rasa dannede grænsen.

Labin og dens omgivelser blev en del af den romerske provins Illyrien med en ret høj grad af autonomi.

Som et romersk municipium blev det betroet administrationen af omkringliggende steder.

Det ældste skriftlige dokument om Labin er en lettelse fra det 3. århundrede e.Kr. med påskriften "RES PUBLICA ALBONESSIVM".

Byen Pazin

Pazin er en by i det vestlige Kroatien, og det administrative sæde for Istrien Amt. Det er kendt for det middelalderlige Pazin Castle, den tidligere bopæl for de istriske markgrever.

Byen havde en befolkning på 8.638 i 2011, hvoraf 4.386 boede i bymæssig bebyggelse. I 1991 blev det gjort til amtets hovedstad for sin beliggenhed i det geografiske centrum af Istrien-halvøen og for at øge udviklingen af dets indre territorier.

Pazin blev bygget i et område rig på historie og beboet siden oldtiden.

Lige mod sydøst ligger Gallignana, *castrum Callinianum* i romertiden og Pedena ([Pićan](#)), som blev bosat af [Histri](#), og derefter blev en strategisk vigtig romersk militær bosættelse under navnet *Petina*.

Nogle historikere forbinder det også med *Pucinium*, en uidentificeret befæstning i det centrale Istrien, hvis vin var berømt selv ved det romerske hof, med [Livia](#), [hustru til kejser Augustus](#), der troede, at hendes levetid skyldtes det.

Lige nord for Pazin ligger Draguccio tidligere en del af Grevskabet Pazin samt Pazin amt, som var en romersk befæstning, og hvor talrige romerske arkæologiske fund blev afdækket.

Områderne [Buzet](#) og [Roč](#), et vigtigt romersk *castrum* siden det 2. århundrede f.Kr.), nord for Pazin, er rige på romerske fund.

Den nuværende bosættelse af Pazin stammer fra husene bygget omkring et slot som blev bygget af germanske herskere.

Husene var til familiens slægtninge og feudale bosættere, hvortil senere blev tilføjet de udenlandske håndværkere, der tilbød deres tjenester til slottets herrer såvel som deres ansatte og undersåtter.

Således udviklede der sig en lille burg, som blev stærkt udviklet, da Pazin blev overdraget til biskopperne i Parenzo, og byen blev hovedstad og centrum for grevskabet Pazin.

Således øgede den lille burg sin befolkning, både med almindelige og adelige, der pyntede den med nye bygninger, såsom hospice grundlagt af Giovanni Mosconi, dengang kaptajn på Pazin.

Pazin blev første gang nævnt som *Castrum Pisinum* i et skøde fra 983 vedrørende en donation fra kejser [Otto II](#) til [bispedømmet Poreč](#). Det tilhørte derefter den kejserlige march i Istrien, som oprindeligt havde været under overhøjhed af det nyoprettede [hertugdømme Kärnten](#) i 976, men adskilt sammen med [Carniola-marchen](#) i 1040.

I det 12. århundrede var Mitterburg Slot i besiddelse af den [nedre Carniolan](#) grev Meinhard af Schwarzenburg, der havde embedet som en vogt af Poreč biskopperne (i latinske dokumenter er han kendt som *Cernogradus*) og etablerede Pazin County (jarldom). Efter sin død blev Pazin arvet af sin svigersøn grev Engelbert III af [Gorizia](#) i 1186.

Mens det meste af Istrien gradvist var blevet annekteret af Venedig, testamenterede Engelberts efterkommer grev Albert III af Gorizia i 1374 sine Mitterburg-godser til det østrigske hus Habsburg, som knyttede dem til deres [hertugdømme Carniola](#) og gav det ud i len til forskellige familier, hvoraf den sidste var comitalhuset [Montecuccoli](#) fra 1766.

Pazin og de omkringliggende områder blev invaderet flere gange af tyrkerne. Disse angreb intensiveredes i 1460'erne og 1470'erne.

I 1463 ødelagde Ivan Frankopan Cerovlje og Zarečje, før han tog til slottet Pazin. Til sidst angreb han det dog ikke, men tog i stedet til de mindre beskyttede Kašćerga og Sovinjak.

I 1476 ramte tyrkerne hjertet af byerne Pazin og Beram, hvor befolkningen i Beram senere hævdede at have fanget og dræbt alle medlemmerne af en gruppe tyrkiske raiders,

Både tyrkerne og venetianerne angreb byen og ødelagde bosættelsen omkring slottet i østrigsk tid. Efter at byen gik til Venedig, gav [Uskoks](#) og østrigerne den samme behandling.

I 1501 slog tyrkerne lejr i nærheden af Lindar.

I det 19. århundrede var det stedet, hvor de slog lejr, stadig kendt som *Monte dei Turchi* ("Tyrkernes bjerg").

Den sidste osmanniske indtrængning i Istrien fandt sted i Pazin i 1511.

I 1508, under [krigen i Cambrai-ligaen](#), blev byen erobret af venetianske styrker under [Bartolomeo d'Alviano](#) og annekteret af Republikken Venedig.

Det forblev under venetiansk styre indtil 1509,

I sin tid under *Serenissima* var Francesco Loredan fæstningens castellan, mens Secondo de Cà Pesaro tjente i stillingen som kaptajn på Pazin som *provveditore* for Republikken Venedig.

Slaverne besatte landskabet omkring Pazin siden det 9. århundrede. De arbejdede for de tyske godsejere, der boede i de små fæstninger og klipper, bygget på kanterne af klipperne.

Italienerne i Pisino sporer deres oprindelse til det allerede eksisterende romerske samfund, der bor i området for amtet Pazin, efter at have modstået udvidelsen og assimileringen af de nyankomne.

Den italienske etnicitet i grevskabet Pazin blev også holdt i live og drevet af den kontinuerlige kontakt og relationer med de nærliggende og strengt italienske samfund i Pola og Parenzo (Poreč) områderne.

Som med de andre istriske amter forblev notaren og diplomatsproget i Pazin latin frem for det tyske sprog.

Den istriske afgrænsning (*Razvod istarski*) blev skrevet i 1325 på kroatisk og i den glagolitiske skrift.

Ved siden af dette debatterede dokument er der kun et dokument skrevet på kroatisk, en grænselov mellem Cosliacco og Moschienizze (Draga di Moschiena, som dog blev skrevet på kroatisk for at behage høvdinge i Moschienizze-området, undersætter af herrerne i Castua, der ikke forstod latin.

Det eneste officielle sprog i de offentlige og private dokumenter i Pazin-amtet var latin, som i det 17. århundrede blev erstattet af det italienske sprog.

Selv handlingerne og registrene fra kaptajnadministrationen blev skrevet på latin og derefter på italiensk. Tysk, som stadig blev brugt marginalt op til det 16. århundrede, blev brugt stadig mindre og forsvandt endelig i det 17. århundrede.

I 1500 var byen Pazin, med en befolkning på omkring 1500 mennesker, et lille centrum for italiensk liv.

Lederen af kommunen og den valgte repræsentant bar ikke titlen *zupano* (*župan*), men *gastaldo*. Han blev valgt af de tolv rådgivere i den såkaldte *Banca*, og for at operere havde han brug for bekræftelse eller kaptajninvestering.

Hans *coadiutori* (bogstaveligt talt coadjutors, samarbejdspartnere) blev normalt kaldt *giudici rettori*. En offentlig notar med kejserlig myndighed fungerede som kansler for kommunen og fastsatte dens handlinger og kontrakter.

I 1890 var den østrigske regering gennem en kunstig dannelselse af kommunen i stand til at få *municipio* til at falde til slaverne, men italienerne "forsvarede lidenskabeligt byen ved denne og andre lejligheder". Italienerne holdt i Pazin hovedkvarteret for *Società politica istriana* ("Istrien politisk samfund").

Indtil 1918 var byen (under navnet Pisino) en del af det østrigske monarki sæde for distriktet med samme navn, en af de 11 *Bezirkshauptmannschaften* i den østrigske kystprovincs.

Samme år blev Pazin og hele halvøen Istrien overført til Italien.

Benito Mussolini indførte derfor et fascistisk regime i Italien, som under "Duce" begyndte at italianisere regionen.

Der var allerede mange, der talte italiensk og istro-veneto i Pazin.

Faktisk var Pazin en meget multikulturel og flersproget by på grund af sin beliggenhed. Det meste af Istrien blev en del af Jugoslavien efter Anden Verdenskrig med Paris-traktaten i 1947.

I september 1943 blev Pazin angrebet og bombarderet af jugoslaviske partisaner og blev efterfølgende en del af nutidens Kroatien.

Den nuværende by blev for det meste bygget under den middelalderlige fæstning. Det nuværende *Pazin-slot* blev genopbygget i det 15. og 16. århundrede og adskilt i det 18. og 19. århundrede. Det har været et museum siden slutningen af Anden Verdenskrig.

Pazin *ponor* (*Pazinska jama / Foiba*) placeret under slottet blev delvist udforsket af Édouard-Alfred Martel i 1896 og er det bedste eksempel på *karst* hydrografi og morfologi i Istrien. Slot og en kløft inspirerede Jules Verne til romanen *Mathias Sandorf* fra 1885.

Intensiteten af livet i byen er stort set den samme om vinteren og sommeren, med den månedlige undtagelse af hver første tirsdag, når en strøm af nysgerrige købere fra hele Istrien løber ind i byen for at besøge det traditionelle Pazin-marked.

Pazin's Castle er den største og bedst bevarede middelalderlige fæstning i Istrien. Det er blevet nævnt i skriftlige dokumenter siden 983, og fra den periode blev Pazins slot sammen med bosættelsen, der langsomt udvidede sig omkring det, gentagne gange begavet, erobret og plyndret, ødelagt, genopbygget og givet til lejere. Det har også haft en række forskellige ejere og ledere og ændret sit navn også.

Det var under patriarkatet i Aquileia og derefter under Grevskabet Gorizia.

Hele det mellemste istriske område, dengang kaldet Grafschaft Mitterburg, Contea di Pisino eller grevskabet Pazin, blev styret inden for sikkerheden af dets murværk.

Siden 1374 havde hele grevskabet været privat ejendom for det østrigske hus Habsburgs. I dag er det etnografiske museum i Istrien og [Pazin-museet](#) er placeret der, og hvor deres udstillinger afholdes.

Under slottets mure, i starten af Pazin-hulen, slutter Pazinčica-strømmen sin strøm over jorden og fortsætter under jorden sydpå. Omkring hundrede meter under byens niveau skaber den underjordiske strøm to søer forbundet med en sifon.

Når der er perioder med kraftig regn, kan hulens hul ikke sluges alt det indkommende vand, så der dannes derefter en rigtig sø i kløften, nogle gange endda 2 km lang. Sådanne oversvømmelser blev registreret i 1883, 1896, 1930, 1934, 1935, 1961, 1964, 1974, 1993, 2002 (to gange), 2008 og 2009. Den største af alle, der nogensinde er kendt, var den fra 1896, da vandet kun manglede 30 m for at nå slottets mure.

En del af afgrunden kan besøges af en kort gåtur (500m) langs stien, der løber på den sydlige side. Hvis du er en adrenalinmisbruger, kan du komme ind i afgrunden ledsaget af erfarne speleologer og udforske den underjordiske verden i en spændende Speleo Adventure eller flyve over den på en Zip Line.

Eventyret starter ved kanten af en klippe under hotellet "Lovac", og det består af to stålkabler over 100 m jordoverfladen. Første stålkabel er 220 m langt, og det kan nå en hastighed på 40 km/t og en maksimal højde på 100 m lige over jordfaldshullet.

Der landes i gården til forfatterens hus. Her er et udgangspunkt for den anden linje (280 m), som kan nå en hastighed på 50 km / t og giver dig tid nok til at nyde den usædvanlige udsigt over en storslået afgrund og et middelalderligt slot på sine klipper.

Der landes på belvederen over bedstemors hushule, præcis på det sted, hvorfra det berømte foto blev taget, som blev brugt af illustratør Leon Bennet, der forberedte gravure til Jules Vernes roman "Mathias Sandorf". Efter den fantastiske fugl, der flyver over Pazin-hulen, kommer besøgende tilbage til startpunktet ved at gå på den markerede sti.

Pazin-hulen er et speleologisk objekt, der er beskyttet ved lov og kun kan besøges med guider - medlemmerne af den speleologiske forening "Istra" Pazin i samarbejde med den offentlige institution "Natura Histrica".

De vil tage dig ind i undergrunden af Pazin Cave hele året afhængigt af vejrforholdene og efter anmodning. Besøget er organiseret på en naturlig økologisk måde, og det giver dig en unik oplevelse af undergrunden.

I begyndelsen er der en introduktion til, hvordan man bruger det grundlæggende udstyr, der er nødvendigt for Speleo-eventyret, og guiderne informerer dig om, hvor det er tilladt at bevæge sig, mulige forhindringer og hvordan man overvinder dem på den nemmeste måde.

Der er en lille nedstigning gennem stien til kløften i flodlejet Pazinčica.

Den underjordiske del af stien er ca. 200 m lang, og den slutter med en stor hal og en underjordisk sø, hvis længde er 80 m. Der er en lille zip line inde i det speleologiske objekt, der overfører besøgende til en sandbar af den underjordiske sø.

Den samlede højdeforskel er ca. 118 m.

Det er nødvendigt at medbringe passende sportssko og ekstra tøj, det anbefales også at bære lette lange ærmer, fordi det er koldere indeni (ca. 15°C).

Byen Buzet

Buzet er en by på Istrien i det vestlige Kroatien. Byen har 6.133 indbyggere.

Allerede på tidspunktet for venetiansk styre forsynede Buzet militærstationer og lokalbefolkningen med drikkevand.

Buzet ligger i den nordlige del af Istrien nær grænsen til Slovenien. Dens historiske kerne, der stammer fra middelalderen, ligger på en bakketop over en frugtbar dal af den længste istriske flod - Mirna.

I dag er Buzet almindeligt kendt som 'Trøflernes by', da skovene langs Mirna-floden er særligt rige på denne guddommelige knold.

Et par kilometer mod vest er det gamle slot [Pietrapelosa](#).

Slottet over Mirna-floden, er aldrig blevet fuldstændig ødelagt. Dets navn betyder bogstaveligt talt en behåret fæstning. Kapellet St. Magdalene er også bevaret.

Pietrapelosa Slot ligger midt i tæt vegetation på en højde mellem Buzet og Livade.

Det blev ofte kun kaldt Castle eller Kostel. Dette overvældende navn, som bogstaveligt betyder en behåret, velhavende fæstning, retfærdiggør ikke kun sin position, men også ejernes om-dømme.

Placeringen på klippen over Mirna samt Bračana-floden, som tidligere var sejlbar, var vigtig for at kontrollere flod- og landtrafikken og også for at forsvare feudale lande.

Det første dokument om slottet går tilbage til det 10. århundrede, da patriark Rodoald tilbød det som en gave til Poreč-kirken.

I det 13. århundrede blev det regeret af den tyske ridderfamilie, hvis efternavn stammer fra slottet, nemlig de Pietrapelosa.

Venedig tog slottet i det 15. århundrede, efter først at have sendt sin berømte general Taddea d'Estea, og derefter overdraget det til adelsmanden Nicola Gravisi, hvis familie beholdt sit ejerskab af slottet indtil 1869.

Da alle senere erobrere passerede det, er slottet aldrig blevet fuldstændig ødelagt.

Bygningen består af en beboelsesbygning, hofkapellet i St. Mary Magdalene fra 12 c. og det vigtigste polygonalyformede tårn.

Slottet er omgivet af mure. Kun den vestlige side boligdel bygget på klippen har ingen vægge. Murene og hovedtårnet er bevaret til deres oprindelige højde på tre til fire etager.

Stenpladen med hul i midten (latrina) – en forgænger til nutidens toilet, er bevaret på vestvæggen, bygget over klinten. Toilettet i den tid var et symbol på et misundelsesværdigt niveau af komfort og hygiejne.

Slottets rige historie omfattede forsoning for mange forræderier, ejendommen gik tabt for spillegæld, der var kærlighed og snyd, mens bøndernes liv ved foden af slottet gik på den sædvanlige måde, nemlig med et hårdtarbejdende og slidsomt liv med mange lidelser og gennemlevede deres herres skæbner. Det, der minder os om dette i dag, næsten ildevarslende, er dets rester, ruinerne på klippen nær Buzet.

Hum - den mindste by i verden blev nævnt første gang i 1102. Bymurene beskyttede byen mod hyppige indtrængen fra venetianerne og tyrkerne.

På de vestlige byporte er to glagolitiske skrifter. Portene åbnes igen højtideligt næste år - byen Hum Day bringer den nye byprotektor «I et år». Hum ligger 7 km fra Roč.

Bortset fra at være berømt som den mindste by i verden, er den også for nylig blevet promoveret som byen biska. Biska er mistelten brandy, hvis originale opskrift kommer fra Hum. Hvert år i slutningen af oktober er Hum vært for en Brandy-udstilling, hvor der arrangeres en konkurrence om den bedste brandy i Istrien.

Den traditionelle skik med at vælge amtspræfekten for et år er bevaret indtil i dag. Hum er også det sidste punkt i det berømte monumentkompleks kendt som Glagolitic Lane til minde om vigtigheden af glagolitisk litteratur. Banen strækker sig 7 km fra Roč til Hum.

I centrum af det nordlige Istrien, 348 meter over havets overflade, midt i naturlige skønheder, rejser en lille by Roč sig, der ligger 10 kilometer fra Buzet. Byen blev grundlagt i oldtidens historie. Det startede som en illyrisk bosættelse og blev derefter en romersk castrum omgivet af mange små bosættelser.

I middelalderen blev den omdannet til et befæstet slot, adskilt af mure og defensive tårne og en lille og stor port. I løbet af det 15. og 16. århundrede var Roč centrum for kroatisk læsefærdighed, redaktion og trykning baseret på det ældste slaviske glagolitiske alfabet.

Byen Vodnjan

Vodnjan er en by i Istrien Amt, beliggende omkring 10 kilometer nord for den største by på Istrien, [Pula](#).

Ifølge legenden udviklede det sig ud af en forening af syv villaer, der var en del af kolonialværnerne i Pula-Pola.

Dignano var kendt så tidligt som romertiden som *Vicus Attinianum* og opført i historiske optegnelser i 932 på tidspunktet for Pietro Candiniano, til hvem de istriske byer gav amforaer af *god vin* i bytte for beskyttelse.

Inde i den historiske kerne bevarede byen sit karakteristiske middelalderlige udseende med atrier og smalle uregelmæssigt snoede gader blandt huse med brostensbelagte veje og facader, gamle gader, der stadig er imponerende genkendelige af deres gotiske, venetianske renaissance og barokstil og mange kirker rig på minder og kunst.

Blandt disse blev St. Jacob Kirke eller *delle Trisiere* i den gamle bydel udpeget som en sognekirke allerede i 1212. Det var vidne til nogle vigtige historiske begivenheder som fredsaftalen med Pula-Pola i 1331 og skrivningen af statutten fra 1492.

Den store Folkeplads i centrum af byen markerer stedet, hvor et slot med tårne blev bygget, sandsynligvis i det 4. eller 5. århundrede, og revet ned i 1808. Pladsen er omgivet af vigtige bygninger som rådhuset i neo-gotisk stil, Benussi-huset, Bembo-huset og Bradamante-paladset med sin dekorerede facade og en elegant triphora.

Pladsen foran St. Biagio-kirken, som er den største kirke i Istrien og bygget på rester af en tidlig romansk kirke, der blev revet ned i 1781, er en anden vigtig og ofte besøgt plads.

Kirken blev indviet i 1800, og den opretholder adskillige kunstnerisk og kulturelt værdifulde værker, såsom en forvaring i basrelief fra 1451, træfigurer og malerier lavet fra det 14. til det 18. århundrede, værker af store mestre som Paolo Veneziano, Jacopo Contarini, Jacobello del Fiore, Lazzaro Bastiani, Gaetano Grezler, Avenerio Trevisano, Antonio della Zonca og andre.

Den hellige kunstsamling er specialiseret i talrige relikvier og helgenkroppe, relikvier fra Murano, helgenvaner og værdifulde gamle bøger. Der er mange fresker i andre kirker: St. Margaret Church (det 12. århundrede), Our Lady Traversa Church (det 13. århundrede), St. Kirin Church (det 6. århundrede) eller St. Fosca Church (det 8.-9. århundrede), der er destinationer for nutidens pilgrimme.

Ifølge folketællingen i 2011 er der 3.613 indbyggere i Vodnjan-Dignano, med en samlet kommunebefolkning på 6.119.

Tidligere var Vodnjan-Dignano et vigtigt bycenter, så i dag er denne by en interessant destination, især for dem, der elsker kunst og kultur.

Når du går rundt i den gamle del af byen, vil du blive overrasket over de mange bygninger fra forskellige perioder, lige fra gotisk, renæssance og barok. For at understrege familiepaladset Bettica huser det populære slot, bygget i 1300, nu museet.

Meget interessant er sognekirken St. Biagio, hvis klokke er langt den højeste i Istrien (62 meter). I kirken er bevaret mumificerede kroppe af helgener og en samling relikvier.

Du kan finde interessante vægmalerier placeret i forskellige dele af byen Vodnjan, som ofte er skjult i gyder og pladser. Disse blev oprettet under Boombartick og Street Art Festivals. Begge festivaler deltager af lokale og internationale musikere og "street art" kunstnere, der har malet facaderne på mange Vodnjan-bygninger.

Kažun repræsenterer et traditionelt istrisk tørstenshus for bønder og hyrder, typisk opført i områder, hvor det var nødvendigt at rydde stenen for at skabe et levedygtigt stykke jord til dyrkning. Kažun tilhører en større gruppe af lignende folkelig arkitektur i hele Europa, overvejende i Middelhavsområdet.

Der er lignende centre langs hele den kroatisk kyst, der bærer forskellige lokale navne som bunje, čemeri, poljarice, kućice, vrtujci, komarde og trimi.

Kažuns guldalder i denne region vises i det 18. og 19. århundrede, da stigningen i befolkningen førte til en øget efterspørgsel efter olivenlunde, vinmarker og fåregræsning.

Kažun er et eksempel på arkitektur uden arkitekt, hvor de vigtigste egenskaber er brugen af et enkelt materiale til hele bygningen, tilstedeværelsen af meget få strukturelle komponenter, et korbeltet konisk stenkuppeltag ved navn en falsk eller pseudokuppel og en hurtig økonomisk byggeproces.

I dag repræsenterer kažun en særskilt identitet af Vodnjan, værdsat med stolthed af lokalbefolkningen og en kilde til en uendelig inspiration.

Folk har indset, at ved at beskytte og rekonstruere kažuns bevarer de ikke kun en tradition, men også sig selv. Ikke langt fra kirken St. Fosca er der et sted kaldet "på tre kažuni", hvor du kan finde tre smukke kažuns, usædvanligt større, den ene nær den anden, og lidt længere et andet godt sted med to smukke kažuns.

Byen Buje

Buje er en by beliggende i Istrien på den vestligste halvø.

Buje var kendt som "Istriens vagtpost" for sin bakketop, der ligger 10 km inde i landet fra Adriaterhavet.

Buje har en rig historie. Spor af liv i regionen går tilbage til forhistorisk tid.

Byen udviklede sig fra en romersk og venetiansk bosættelse til en middelalderby. Buje var en del af Republikken Venedig fra 1358 til 1797, da Freden i Campo Formio overgav den til Østrig.

Den blev annekteret af Frankrig efter Schönbrunn-traktaten i 1809, men genoprettet til Østrig ved Wienerkongressen i 1815.

Buje gik til Italien i slutningen af første verdenskrig i 1918, hvor det forblev indtil 1945.

I 1947 blev det en del af det frie territorium Trieste Zone B, som blev administreret af Jugoslavien.

I oktober 1954 blev zone B sammen med Buje forenet med Den Socialistiske Republik Kroatien og er stadig en del af det uafhængige Kroatien i dag.

Church of Our Lady of Mercy fra det 16. århundrede som er af barok stil, blev bygget på fundamentet af et gammelt romersk tempel, dominerer det centrale torv.

Den gamle by blev beskyttet med stenbefæstninger, hvoraf en del er bevaret til moderne tid.

Med sine smalle gader og et centralt torv er den gamle bydel et fint eksempel på middelalderlig arkitektur med stærke venetianske renæssancearkitekturpåvirkninger, som i resten af regionen.

Efter Anden Verdenskrig udviklede Buje sig til et industrielt, kulturelt og økonomisk centrum i denne region i det nordvestlige Kroatien.

Byen ligger i det nordvestlige Istrien, 13 km fra Umag. Byen har et areal på 103,28 km².

Buje er blevet et moderne regionalt centrum, og uden for den gamle bymidte er der opstået en moderne by. På trods af sin udvikling har byen bevaret nogle funktioner fra sine historiske perioder.

At være beliggende på en bakke, tilbyder den gamle bydel udsigt over det omkringliggende landskab, domineret af middelhavsflora, vinmarker og olivenlunde.

Til sine besøgende i dag tilbyder Buje en blanding af blidt middelhavsklima, regionalt køkken og rolige omgivelser væk fra de mere turistmæssige istriske kystbyer.

Det frugtbare område Buje er dannet af det lidt kuperede område, som er begunstiget af middelhavsklimaet. Allerede for længe siden blev det plantet med vinmarker og olivenmarker, hvilket skabte et typisk istrisk landskab.

De fløjsagtige bakker var allerede beboet i bronzealderen, her danner Histri deres forhistoriske forter, romerne skaber kolonier. Og en af de smukkeste visures af grønne Istrien er prydet af den engang imponerende middelalderlige fæstning på den stejle bakke Momjan.

Her er også en af de mest berømte vinruter i Kroatien, med så mange som 23 kendte vinproducenter. Og det er også en fornøjelse at udforske olivenoliens stier, hvor du kan lære mere om dens produktion og forarbejdning af denne berømte frugt med korrekt smag.

Buje blev også kaldt "vogterbyen Istrien" tidligere på grund af sin strategiske beliggenhed på 222 m over havets overflade

Fra et smukt kuperet landskab stiger de middelalderlige bymure, St. Martins tårn og to klokketårne:

- Klokketårnet i kirken St. Servulus fra det 15. århundrede - Klokketårnet var et udkigs- og vagttårn, der var ansvarligt for sikkerheden i hele regionen og er markeret på byens segl fra det 13. århundrede.
- Klokketårnet i Kirken St. Mary of the Merciful fra det 17. århundrede - Klokketårnet med ur er 22 m højt og har en karakteristisk passage, modsat er det etnografiske museum

Buje var i lang tid det administrative, økonomiske og transportmæssige centrum i det nordvestlige Istrien, indtil udviklingen af turismen i løbet af de sidste 50 år eller deromkring pålagde Umag som et nyt begivenhedscenter, der tiltrak både indbyggere og en betydelig del af de økonomiske aktiviteter til havet.

Gennem historien, og selv dem, der ikke er så langt tidligere, har tingene udviklet sig anderledes. Under administration af Buje var ikke kun de nu rige byer Umag og Novigrad, men også de indre byer Brtonigla, Grožnjan og Oprtalj.

Nye tendenser i økonomien har virkelig flyttet fokus til kysten, men traditionen i dette område, og nogle vil sige dets sjæl, er forblevet i Buje. Når alt kommer til alt er dets navn forankret i det historiske og geografiske navn på hele området, der er kendt som Bujština (Umag-Novigrad-regionen).

Som sæde for domstolen, gymnasier og visse organer i statsadministrationen tiltrækker det stadig det bredere omkringliggende område, og derfor er det sikkert, at Buje ikke blot vil miste sin historiske betydning og image som en by, som den altid har haft.

På denne bys område er der også to grænseovergange i det nordvestlige Istrien, og derfor er Buje stolt af, at det skaber det første indtryk på de gæster, der kommer til Istrien ad vejen fra Slovenien og Italien.

På grund af opførelsen af motorvejen i Istrien Ypsilon, er dens trafikale betydning blevet reduceret i nyere tid. Ikke desto mindre fortsætter en betydelig del af trafikken med at flyde langs den gamle Buje-Pula-vej, som engang var hovedforbindelsen mellem det nordlige Istrien og syd.

Reduktionen af trafikintensiteten gennem byen har bragt Buje et roligere tempo, og dermed har byen simpelthen vendt sig til valoriseringen af sin rige natur- og kulturarv, som er koncentreret i den gamle bydel på toppen af bakken.

Hvis du går igennem de gamle brostenbelagte smalle gader, og op af bakken til den gamle bydel i Buje, vil du på torvet se den storslåede [kirke St. Servulus](#) og klokketårnet fra det 15. århundrede.

På en klar dag kan du se dele af fire lande - Slovenien, Italien, Østrig og Kroatien.

På vej nordpå ser du ud over landskabet i det slovenske kystområde til de italienske og østrigske alper. Du kan også se de slovenske bjerge i baglandet Kopar, Slavnik, Nanos og Piranbugten. I øst strækker det eneste bjerg i Istrien - Učka. Hvis du tager kikkert med dig, kan du se Venedig, den berømte italienske by ved havet.

Som i en håndflade strækker Adriaterhavet sig ud og med det de små byer [Novigrad](#), Tar, [Brtonigla](#), Momjan og mange andre.

Buje er interessant på grund af de to klokketårne i byen. Ved siden af det førnævnte klokketårn i hjertet af den gamle bydel er et lidt lavere, men ikke mindre imponerende klokketårn ved siden af Nådens Moders Kirke.

Klokketårnet fik navnet "Istriens vogter", fordi det var et udgik og vagttårn for hele regionen og er markeret på byens segl fra det XVIII århundrede som byens vogter.

Det karakteristiske karstlandskab i Buje-regionen åbner sig mod havet ved kysten i Kanegra, pakket ind i flad middelhavsvegetation og en bred, frodig fyrreskov, der berører stranden med glatvaskede småsten.

I det rummelige feriekompleks, der blev bygget her, den første i den kroatiske del af Istrien, finder du bungalows i skyggen af fyrretræer.

Naturiststranden ligger på en separat del af kysten nær byen. De mange arrangementer som sportsspil, børnespil og den underholdende begivenhed "Kanegra om natten" sikrer et livligt ophold.

Fem kilometer fra Buje i retning af Pula ligger landsbyen Krasica. De omkringliggende bakker var sæde for de forhistoriske fæstninger.

Fundene fra romertiden vidner om store borge, såsom Gradina, der ligger på den meget vigtige vej Via Flavia.

Umiddelbart efter svinget i vejen til Baredine stiger bakken, der skjuler i den tætte vegetation ruinerne af den legendariske Castrum Lionis, som blev doneret til kirken i Aquilea i 1102 af grev Ulrich II, søn af den istriske markgreve Ulrich I af Weimar.

Landbrugsbebyggelsen Kršete ligger i den frugtbare grønne dal, der strækker sig til havet. Dette område har været beboet siden oldtiden, som det fremgår af de epigrafiske romerske fund, der kan findes her.

Den vigtigste bygning er kirken St. Peter og Paul fra det 16. århundrede, restaureret i 1885.

Landsbyen Marušići går sandsynligvis tilbage til det 16. århundrede, da dette område blev bosat af slaver. Der er omkring tredive huse i landsbyen. Ved siden af kulturcentret er Forma Viva Park, der blev oprettet i 1980 takket være den internationale sommerskole for skulptur «Kornariya», som afholdes i et forladt stenbrud.

På vejen til [Grožnjan](#) ligger Triban med sine typiske grå stenhuse, balkoner og udvendige trapper og andre detaljer i lokal arkitektur. I sine grønne omgivelser er det næsten eventyragtigt.

Triban og nabolandsbyen Bibali dateres tilbage til det 15. århundrede efter genbosættelsen af slaverne fra Balkan, som blev invaderet af tyrkerne. Området var dog allerede beboet i forhistorisk tid, som det fremgår af ruinerne af fæstningsmuren i det nærliggende Krog Slot.

En smuk landsby på 270 m over havets overflade, kun 18 km fra Umag og Novigrad Rivas, med en rig historie og storslåede naturlige skønheder. Jorden er ideel til dyrkning af vinstokke, oliven og frugttræer.

Momjan er opdelt i den øvre og nedre del af landsbyen. I den nederste er der klokketårnet (22 m) og kirken St. Martin fra det 15. århundrede.

På den vestlige side af kirken, på en klippe, ligger ruinerne af det gamle slot, som de vigtige begivenheder fra det nordlige Istriens historie er bundet til. Ud over Malvasia trives [Momjaner Muscat](#) af højeste kvalitet i vinmarker, en velkendt og meget værdsat vin, der stadig er på de italienske og østrigske gårde på den tid.

Et rigt dyreliv (fasaner, rådyr, vildsvin og andre dyr samt et stort antal beskyttede og ikke-beskyttede fuglearter) udgør en rigdom og grundlaget for udviklingen af jagtturismen. Det lokale kvalitetskøkken er grundlaget for agriturismen.

Byen Novigrad

Novigrad er en by i Istrien Amt i det vestlige Kroatien. Det kaldes også undertiden **Novigrad Istarski** for at skelne det fra tre andre kroatisk byer med samme navn.

Novigrad ligger på en lille halvø på Istriens vestkyst, to kilometer nord for munden af [floden Mirna](#) og ca. 1 km syd for grænsen til Slovenien.

Ved folketællingen havde byen en befolkning på 2516, mens det administrative område - som også omfatter fire nærliggende landsbyer - havde 2011 indbyggere. 622% af befolkningen var etniske kroater, mens den største minoritetsgruppe var istriske italienere (4%)

Der var en gammel by i det brede område af det, der nu er Novigrad, som blev kaldt [Aemona](#). I det 5.-6. århundrede blev Novigrad kaldt *Neapolis*.

Fra den tidlige middelalder og helt frem til 1828 var det sæde for bispedømmet Novigrad, som er blevet identificeret med den antikke stol i Aemona og nominelt restaureret som latinsk katolsk titulær se under begge navne.

Fra 1270 var det under den venetianske republiks styre, som gav det det italienske navn *Cittanova*, indtil Venedig faldt i slutningen af det 18. århundrede. Ifølge folketællingen i 1921 var der ingen kroater i Novigrad.

Beliggende på en halvø har Novigrad bevaret sin middelalderlige struktur og layout med smalle, snoede gader og små butikker. Befæstningerne hører middelalderen til.

Bymuren står stadig med sine brystværn og to runde tårne. Der er eksempler på sekulær arkitektur fra det venetianske imperiums tid, såsom byen loggia og flere huse bygget i venetiansk gotisk stil.

Den nuværende kirke blev bygget i det 15. og 16. århundrede på grundlag af basilikaen Saint Pelagius fra det 8. århundrede, der havde et skib og to gange. Under den nuværende præstebolig er en senromansk krypt. I sakristiet er antionier fra det 15. århundrede med smukke enkle initialer.

Novigrad var vært for verdensmesterskaberne i bowling single i 2016.

Byen er stolt af sin fred, hjertelighed og skønhed samt af sin rige historiske og kulturelle arv. Novigrad-Cittanova åbner med glæde sine døre for alle, dets borgere vil byde velkommen og være vært for enhver besøgende, der forsøger at gøre den tid, gæster tilbringer i byen, så behagelig og mindeværdig som muligt.

Punto Mare Fun & strandzone på Hotel Maestral stranden betragtes som en af de mest populære strande i Novigrad.

Der er en swimmingpool ved havet og et stort solbadningssted med liggestole og parasoller. Pebble Beach er velegnet til børn, og der er også en særlig zone og legeplads, hvor folk kan hygge sig hele dagen lang.

Bypaladset i Rigo-familien i Novigrad er et enestående eksempel på barok boligarkitektur. Selvom det er lille i størrelse, gør dets dannelse den usædvanligt repræsentativ. Den luksuriøse bygning blev bygget i 1770. Bortset fra facaden er den oprindelige indre planløsning bevaret frem til i dag.

Den centrale indgang i stueetagen fører ind i forstuen og videre ud på første sal. Venstre og højre fra indgangen var og er stadig butikker, blandt hvilke er Rigo Gallery of the Avant Garde Art. Facaden på den solide paladsterning blev opløst af harmoniske dekorative elementer, som ikke kan ses på datidens istriske paladser. Udskårne arkitektoniske elementer har buede og bløde linjer, et kendetegn ved senbarok eller rokoko. Bygningen er også eksemplet på den mellemeuropæiske barok, der dukker op langs den istriske kystlinje via Trieste.